

Thomas og Thyholm

Hvordan er det nu, man begynder en god fortælling? "Der var engang" skaber altid urealistiske forventninger om hekse, troldmænd, prinsesser og glassko. Og de der dramatiske Hitchcock-agtige begyndelser med et vindue, der klapper i vinden, skaber altid større forhåbninger, end resten af filmen kan bære. Og der er slet ikke noget dramatik over begyndelsen af fortællingen om Thomas og Thyholm. Jeg tror, jeg tør satse på det eventyrlige..

Der var engang en regntung oktoberdag ved et spisebord i Heltborg i Sydthy. Sammen med en salmedigter og en sognepræst læser undertegnede en tung, tung bog om Kristendommens Retorik af Erik A. Nielsen, og det kan man jo ikke holde til i timevis. Så sognepræsten fortæller om sin søn, som lige er hjemkommet fra gymnasiaststævne, hvor han er ret begejstret over mødet med en ung teolog.

Et halvt år senere er det blevet alvor. Alle drøftelser og undersøgelser og debatter er taget. Vi begynder at løbe folk på dørene, i telefonen, på mailen: Kender du en yngre teolog? er nok den mest skrevne sætning i min mail i maj. Præstesønnen finder navnet på den unge teolog. To andre kontakter fra kirkelivet giver mig Thomas' navn og jeg er sjældent usikker, da jeg skriver til ham på Facebook; af alle steder: Vil du ikke komme og besøge os?

Og Thomas og Mette kommer en lysende pinsedag til gudstjeneste på Jegindø og frokost på kroen, Thy humle og stjernesud og rundtur til kirker og præstegård. Mens præsterne snakker, sidder jeg og kigger ud over Tambosund. Tænker på hvor langt væk vi er fra Aros, Musikhus og caféerne ved Åboulevarden. Men også hvor tæt vi er på så meget andet; tæt på tiden, enkelheden, fællesskabet og langsomheden. Og hvorfor skulle de turde vælge os, som har valgt at leve vores liv mellem fjorden og jorden og naturens ubønhørlige insisteren på opmærksomhed. Her hvor vi er et folk på godt og ondt, som roder lidt rundt med ansvarligheden, selvangivelsen, troen og kærligheden

Der var engang... og der lurer hekse og onde stedmødre overalt, så enhver trang til at spørge spejlet til råds om egne fortræffeligheder må undertrykkes; lille spejl på væggen dér giver altid de svar, som suger livslyst og skønhed ud af den selvoptagne. Thomas, du behøver ikke være skønnest i landet her, for der såmænd altid en eller anden, der gemmer sig mellem små gnomagtige dværge dybt inde i intetheden; og i pragtfuldhed kan man aldrig konkurrere mod dem, der altid har ret og som altid lever langt borte fra virkeligheden.

Du skal under ingen omstændigheder hugge en hæl eller klippe en tå for at tilfredsstille os, der nogle gange går i for små sko. Så hellere smide en glassko hist og pist, der kan vække mangt et prinsehjertes længsel efter mening, tro og dybde.

Der var engang, hvor slotsgården myldrede af liv og tiden stoppede ved et stik på en ten forårsaget af en forbandelse fra en ond troldkvindens misundelse. Misundelsen over ikke at være en del af livets fest, hvor glæden og nåden får store ord og toner. Og tjørnehækken blev så stor og køligheden voksede ind i alle tanker og drømme, og slottet lukkede sig inde i sig selv af frygt for det ukendte og det fremmede. Så kom den gode røds-kægede prins derind, huggede hul i hæk og håbløshed og kyssede liv i ældgamle ord og længsler.

Så vi har store forventninger, som næsten kun overgås af vores tålmodighed og lyst til at være gode menigheder for dig og Morten og Bettina i ny og næ. Vi håber, at du vil møde os med evangeliets styrke, lys og trøst; at du vil sætte dig sammen med os og nyde en kop kaffe og nyde livet. Fylde hånden med levende vand over ungerne hoveder og hælde gavmildt løs af kærlighedens kalk ved nadverbordet. At du vil stille dig på kanten af livet sammen med os, når visheden om dødens ubarmhjertighed skal tabe til håbet om evighed.

Ta' det bare med ro. Der var engang, og vi er allerede kommet for sent til så meget, og du er godt i gang med at være vores sognepræst og vi er ellevilde glade og glæder os over, at det er det du skal være; vores præst.

Måske kan du allerede citere Søren Ulrik Thomsen fra digtsamlingen Det Skabtes Vaklen, min favorit-andagtsbog, når du står og glør ud i mørket i Sønderbjerg i nat: "Når tordnen blafrer/ i augustnattens las af en himmel/ er det tilladt at stå i det åbne vindue/ og se sit liv som et eventyr,/ der førte så vidt."

Jeg håber, at vi kan blive til velsignelse for dig. Og du kan blive det for os. Og at Gud under alle omstændigheder vil velsigne os rigeligt.

-Svende Grøn